

ἀσπροφορῶ σύνηθ. καὶ Πόντ. ἀσπροφουρῶ βόρ. ιδιῶμ.

Τὸ μεσν. ἀσπρφορῶ.

1) Ἐνδύομαι ἄσπρα ἐνδύματα σύνηθ. καὶ Πόντ.: Φάνταζε ἀσπροφορεμένη σὰ στοιχειὸ ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 41 || Ἄσμ.

Νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὴ Λαμπρή, νὰ μὴν ἀσπροφορέσῃ Ἡπ.

Ποτέ μας δὲν ἀλλάζουμε καὶ δὲν ἀσπροφοροῦμε ΝΠολίτ. Ἐκλογ. 41. 2) Παύω νὰ φέρω πένθιμα ἐνδύματα, ἐπὶ πενθούντων Λεξ. Δημητρ.: Μόλις ἀσπροφόρεσε ἡ χήρα, παντρεύτηκε κιόλας.

ἀσπροφουστανοῦσα ἡ, Κύπρ. ἀσπροφουστανοῦσα Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὐσ. φουστάνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα.

Ἡ φοροῦσα ἄσπρον φουστάνι ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Κόρ' ἀσπροφουστανοῦσα μου, νὰ 'μουν πουνόγυρὸς σου! Αἰν.

ἀσπροφρύδης ἐπιθ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. φρύδι.

Ὁ ἔχων λευκὰς ὀφρῦς. Ἀντίθ. μαυροφρύδης.

ἀσπροφύλλιμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσπροφυλλίζω.

Ἡ συλλογὴ τῶν ἄσπρων φύλλων κράμβης.

ἀσπροφυλλίζω Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) ἀσπροφυλλῶ Πόντ. (Τραπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. φύλλο.

1) Ἀμτβ. καθίστανται τὰ φύλλα μου λευκὰ μαραινόμενα Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Τὰ λάχανα ἐσπροφύλλιξαν Κερασ. 2) Μετβ. συλλέγω τὰ λευκανθέντα φύλλα τῆς κράμβης Πόντ. (Σάντ.)

ἀσπρόφυλλο τό, ἀμάρτ. ἀσπρόφυλλον Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. φύλλο.

Τὸ λευκανθὲν φύλλον τῆς κράμβης.

***ἀσπροφυλλόπουλλο** τό, ἀσπροφυλλόπον Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρόφυλλο καὶ τῆς καταλ. -πουλλο. Μικρὸν λευκὸν φύλλον κράμβης.

ἀσπροφυλλόρριζα ἡ, Ἰκαρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσπρόφυλλο καὶ ρίζα.

Ἡ ρίζα τοῦ ἀσφοδέλου χρησιμοποιουμένη πρὸς κατασκευὴν ἀλοιφῆς.

ἀσπροφυλλόφυλλο τό, Ἰκαρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσπρόφυλλο καὶ φύλλο.

Τὸ φύλλον τοῦ ἀσφοδέλου.

ἀσπροφυρραστερᾶτος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀσπροφυρραστερᾶτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος, φυρρὸς καὶ ἀστερᾶτος.

Λευκὸς μὲ πυρρόχρουν ἀστεράδα ἦτοι κηλὶδα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἐπὶ αἰγῶν.

ἀσπροφυρρομάσκαλος ἐπιθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος, φυρρὸς καὶ τοῦ οὐσ. μάσκαλη, δι' ὃ ἰδ. ἀμασκάλη.

Ὁ λευκὸς καὶ πυρρὸς κατὰ τὰς μασχάλας, ἐπὶ αἰγοπροβάτων.

ἀσπροφυρρομύτης ἐπιθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος, φυρρὸς καὶ τοῦ οὐσ. μύτι.

Ὁ λευκὸς καὶ πυρρὸς κατὰ τὴν ρῖνα, ἐπὶ αἰγοπροβάτων.

ἀσπροχαράζω ἸΓρυπάρ. Σκαραβ. 40 ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 70 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ χαράζω.

Ἐποφώσκω ἐνθ' ἄν.: Ἀσπροχαράζει ἡ αὐγούλλα Λεξ. Δημητρ. Τὸ φῶς ἀσπροχαράζει ἸΓρυπάρ. ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Τ' Ἀλπεῖα τὰ βουνὰ θὰ δρασκελίσουμε,

θὰ ξαφνίσουμε τὰ ρέματα τοῦ Ρήνου,

ἔς τοῦ Βορῆ θ' ἀσπροχαράζουμε τὰ σκότη

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀποδιαφωτίζω, ἀσπρίζω Β4, γλυκοχαράζω.

ἀσπροχάραμα τό, ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 87.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσπροχαράζω.

Ἡ ὑποφώσκουσα αὐγή. Συνών. γλυκοχάραμα.

Ἀσπρόχαρος ὁ, Ἡπ. Πελοπν. (Γορτυν.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. Χάρος.

Ὁ Χάρων ὁ μὴ προξενῶν πολλὴν θλίψιν εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀποθνήσκοντος ἢ φέρων χαρὰν ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Εἶναι μαῦρος Χάρος, μὰ εἶναι καὶ Ἀσπρόχαρος (ὅταν δὲν λυπῆται κανεὶς διὰ τὸν θάνατον οἰκείου προσώπου) Γορτυν. Ἀντίθ. Μαυρόχαρος.

ἀσπροχειλῆς ἐπιθ. Εὐβ. Κάμπ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Γελίν. Λακων. Οἶν. Τρίκκ.) ἀσπροχειλῆς Στερελλ. (Αἰτωλ.) ὀσπροχειλῆς Εὐβ. (Στρόπον.) ἀσπραχειλῆς Κρήτ. Νάξ. (Φιλότ.) Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. χεῖλη.

Ὁ ἔχων λευκὸν χρῶμα περὶ τὰ χεῖλη, ἐπὶ βοῶν, αἰγῶν καὶ ἄλλων ζώων. Ἡ λ. καὶ ὡς ὄνομα βοῦς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

ἀσπροχειλιάζω Μέγαρ. Μύκ. Χίος. Μετοχ. ἀσπραχ' λιασμένος Σκυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. χεῖλη.

1) Ἀσπρίζουν τὰ χεῖλη μου ἀπὸ φόβον, πείναν ἢ ἄλλην αἰτίαν Μύκ. Χίος: Ἀπὸ τὴν πείνα ἀσπροχειλίασε τὸ παιδί Χίος. 2) Ἀσπρίζει τὸ στόμιόν μου, ἐπὶ τοῦ πυρωθέντος φούρνου Μέγαρ.: Κάη ὁ φούρνος, ἀσπροχειλίατθε. Μετοχ. ἀσπραχ' λιασμένος, ὁ ψηθεὶς εἰς φούρνον ἀνεπαρκῶς πυρωθέντα καὶ μὴ προσλαβὼν ρόδινον χρῶμα, ἐπὶ ἄρτου Σκυρ.: Ἀσπραχ' λιασμένο ψωμί. Συνών. ἀσπρογανγισμένος (ἰδ. ἀσπρογανγιάζω).

ἀσπροχειλιδονοπαρδάλης ἐπιθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀσπροχειλιδονοπαρτάλα Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος, χελιδόνης καὶ παρδαλός.

Ὁ ἔχων χρῶμα ποικίλον καὶ κοιλίαν λευκὴν, ἐπὶ αἰγός. Συνών. ἀσπροχελιδόνος.

ἀσπροχελιδόνος ἐπιθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀσπροχειλιδόνα Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ χελιδόνης.

Ἀσπροχελιδονοπαρδάλης, ὁ ἰδ.

ἀσπροχελιδός ἐπιθ. Κρήτ. Νάξ. (Φιλότ. κ.ά.) ἀσπροχέλιος Νάξ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ χελιδός.

Ὁ ἔχων λευκὴν κοιλίαν ὡς τῆς χελιδόνος καὶ τὸ εἰς ἄλλο σῶμα ἔχων λευκὰ μέρη. Πβ. δαφνοχελιδός, λαγουδοχελιδός, χελιδόψαρος.

ἀσπροχιονᾶτος ἐπιθ. Κύπρ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ χιονᾶτος.

Λευκὸς ὡς ἡ χιών, κατάλευκος ἐνθ' ἄν.: Λαιμὸς ἀσπρο-